

σύλλογῃ τῆς κυρίας Φρόσως, τῆ σιωπῇ στὴν ὁποία ἦταν βυθισμένη, καὶ προσπαθοῦσε μὲ χίλια γλυκιάλογα νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ νοῦ της τὰ μαύρα ποιητὰ τῶν κακῶν λογισμῶν.

— Νὰ δῆτε, κυρία Φρόσω, πὺθ θὰ τόνε βροῦμε καλά, στὸ ποδάρι, τῆς ἔλεγε. Στοιχηματίζω πὺθ ἄν ἤξερε τὸν ἐρχομὸ μας, θὰ τρεχε στὸ σταθμὸ νὰ μᾶς ὑποδεχτῆ!...

Ἡ μάννα κοινοῦσε διασταχτικά τὸ κεφάλι καὶ ἀναστενάζε. Μὰ θέλει ὁ ἀέρας τοῦ κάμπου, θέλει ἡ ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος, μαζὺ μὲ τὰ παρηγορητικὰ λόγια τῆς κοπέλλας, ἀλάφρωσαν ἀγὰ—ἀγὺ τὴν καρδιά της. Καὶ τώρα παξίδεινε γειωτῆ ἐγκατεῖρησι καὶ ἐλπίδα...

Ὅταν τὸ τραῖνο ἐσταμάτησε στὴν Κόρινθο, ἡ Φωτούλα κατέβηκε, ἀγόρασε λίγα φρούτα καὶ ἄμα τὸ τραῖνο ξεκίνησε, ἡ πρόθυμη κοπέλλα ἐβγάλε ἀπὸ τὸ καλάθια τὰ ζορμὰ τὰς—λίγα βρασμένα ἀνὰ, τριφί, ψητὸ κρέας, ψωμί—, ἔστρωσε στὸ κάθισμα μὰ καθαρὴ πετσέτα καὶ ἔτσι τὸ... τραπέζι τοῦς ἦταν ἔτοιμο.

— Νὰ τσιμηθοῦμε κᾶτι, εἶπε. Ἡ κυρία Φρόσω δὲν ἤθελε κνὰ τῆς χαλάσει τὸ χατήρι. Γεῦτηρε ἔν' ἀνὰ, ἕνα κομματάκι κρέας, δυὸ φέτες πορτοκάλι.

Καὶ τὸ τραῖνο ἔφηνε πάντα, καταπρόχροντας καὶ αὐτὸ... τὴν ἀπόστασι καὶ φέρνοντας τὶς δυὸ γυναικείες καρδιές ὀλοένα καὶ πὺθ κοντὰ στὸ Λάμπη τοῦς...

Βασίλευε ὁ ἥλιος, χρυσόφροντας τὸν Παρθενῶνα, ὅταν τὸ τραῖνο μπιξε στὸ μεγάλο σταθμὸ τῆς Ἀθήνας.

Ἡ κυρία Κερασιώτῃ εἶχε βέβαια καὶ ἄλλες φορὲς ἔρθει στὴν Ἀθήνα, μὰ γὰ τὴ Φωτούλα ἦταν ἡ πρώτη ἐπίσκεψι πὺθ ἔκανε. Ὁ θόρυβος, ἡ φωνὴ τῶν κορυφαιῶν καὶ τῶν ἀμαξιάδων τῆς ἐξέλιαν. Κύτταζαν σὺν σατυρισμένε.

Ἦσαν ἀμάξι, φρότωσαν τὰ πράγματά τοῦς Ὁ ἀμαξιάς περιμενε νὰ τοῦ ὁρῶσουν μὰ διεθνήναι.

Ἦταν ἕνας βέρος τύπος παλιῶ Ἀθηναίου. — Ποῦθ θὰ σὰς πάω; ρώτησε τέλος, γίνοντα τὴν ὑπομονὴ τοῦ.

— Στὸ γινὸ μου τὸ Λάμπη! ἀπάντησε λαχταριστὰ ἡ κυρία Φρόσω.

Ὁ ἀμαξιάς ἐτέντωσε τὰ μᾶτια: — Στὸ Λάμπη;... Ποῦθ Λάμπη; — Χαράλαμπος Κερασιώτῃς, ἀνθρολογαγοζ πὺθ Ὀγδόου Πέξικου, τραυματίας, ἐξήγησε ἡ Φωτούλα.

— Τὸ λοιπὸν θὰ εἶνε σὲ κανένα νοσοκομεῖο, εἶπε ὁ ἀμαξιάς, μὰ σὲ ποῦθ ἀτ' ὄλα; Ἐχομε τώρα πολὺ γὰ τοῦς τραυματίες. Στὸ Ἀρσάκειο, στὸ Μαράσειο, στὸ Πρῶτο Στρατιωτικὸ, στὸ Δεύτερο...; ἔξερὸ γὰ;...

— Σὲ ὄλα νὰ πάμε, εἶπε ἡ μητέρα, σὲ ὄλα νὰ γυρίσουμε, ὅσπου νὰ τὸν βροῦμε!...

Μὰ ὁ ἀμαξιάς ἀρχισε ν' ἀγριεῖν. — Ἄ, κυρὰ μου, αὐτὴ τὴ δουλειὰ δὲ μπορῶ νὰ τὴν κάνω! Πάρτε κανένα ἄλλο... Ἐγὼ, ὕστερ' ἀπὸ μὺ ὄρα, ἔχω ἄλλο ἀγὺ.

— Καὶ τώρα, πὺθ θὰ πάμε; στενάζε ἡ κυρία Φρόσω, — Στὴ θεὰ μου τὴν Εὐτέρπη, εἶπε ἡ Φωτούλα. Σταθίτε, νὰ! ἐδοῦ ἔχω τὴ διεθνήναι της.

Καὶ, βγάζοντας ἀπὸ τὸ σταντάκι της ἕνα φάκελλο, ἐδιάβασε δυνατὰ: — Ὀδὸς Ἀπόλλωνος, ἀριθμὸς 185.

Τὸ καμουτσὺ κρᾶτῃσε σπὸν ἀέρα. Τ' ἄλογα χύθησαν ἐπάνω σπὸν ἄσπρο δρόμο, πέρασε τὴν ὁδὸν Ἁγίου Κωνσταντίνου, τὴν Ὀμόνοια, ἀνηφόρισε τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς. Σὲ λίγη ὄρα σταματοῦσε μπροστὰ σ' ἕνα δικάτο σπίτι, πὺθ εἶχε ὄλα τὰ σημάδια τῶν γερατειῶν. Ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ παλιότερα σπίτια τῆς Πλάκας, μὲ μὲγάλη ξύλινη πόρτα καὶ μπαλκόνι μὲ σιδερένια γύφτικα κάγκελλα.

Εἶχε σκοτεινάσει πειὰ. Ἐνα παράθυρο τοῦ ἐπάνω πατώματος ἦταν φωτισμένο. — Νὰ εἶνε τάχα ἡ θεὰ μου κᾶι μέσα; ρώτησε τὸν ἑαυτὸ της ἡ Φωτούλα.

Κατέβηκε πρώτη, χτύπησε τὸ βαρὺ κερκέλι. Ὁ κρότος βούξε μέσα στὴν κούφια θολωτὴ μπασιὰ. Ἡ Φωτούλα στήθηκε, κατερόντας. Πέρασαν λίγες στιγμές... Καμμιὰ ἀπάντησι... Ξαναχτύπησε... Τίποτε... Τὴν τρίτη φορὰ, χτύπησε τόσο δυνατὰ, πὺθ θὰ ξυπνοῦσε καὶ πεθαμένους.

Μερικὰ παράθυρα ἀνοίχτηκαν ἀπὸ τὰ γύρω σπίτια, κεφάλια ξεπαρόβαλαν, μουμουρητὰ ἀκούστηκαν. Καὶ μὲνὰ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτοῦ τῆς θεᾶς Εὐτέρπῃς μὲνανε σφαλιστὰ...

Στὸ τέλος, μὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ πλαγινοῦ σπίτι, ρώτησε: — Ποῖονε ζητᾶτε; — Τὴ θεὰ μου, τὴν κυρὰ Εὐτέρπη.

— Ἄμ δὲν ἀκούει ἡ κακομοῖρα, ἐξήγησε δευτέρη φωνὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο σπίτι. Δὲν τὸ ξέρετε πὺθ ἀκουράθηκε πειὰ;

(Ἐκλουθεῖ)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

(Τοῦ Σικελοῦ ποιητοῦ Giovanni Meli).

ὦ! κλαίει ἡ λύρα μου παραπονήρα, βαρὺς μὲ δέρνει καῖμος, ὦμῆ! Τὸ κλάμμι' ἀκούγεται σὺν μὰ κατάρω. ὦ, τ' εἶνε τοῦτο, πὺθ μου, οὐρανὲ;

Μοῦσα' μ' ἀγνήθηρες; Γιατί κητᾶζει τὸ βράχο ἐκεῖνο τὸ φοβερό; Χλωμὴ καὶ ἀκίνητη, γιατί τρομάζει μὲ πόνου βλέμμα, μὲ μάτι ὕγρὸ;

Πέφτει ἀπ' τὰ μᾶτια μου ἡ σκέπη, οἰμῆνα! Ἀπ' τ' ἀκρογιάλι τὸ σταχερό τρέχει μὲ βήματα γοργά, ἀνοικμένα τῆς Λέσθου ἡ κᾶρη πρὸς τὸ γκρεμὸ.

Σκορπάει τὴν κόμη της γύρω τ' ἀγέρι, τὰ χέρια ἀπάνου, χτυπᾶ ἡ καρδιά, χλωμαίνει ἡ ὄρη της σὺν θειαφορέι, τρέχει σπυτὸ τάρου τὴν ἀγκαλιά.

Βλέμμα σπιθόβολο καὶ ἀγοριεμένο πότε βυθίζει σπὸν οὐρανὸ, πότε δακρυόρροχο καὶ φοβισμένο κάτω στὸ χάος τὸ σκοτεινὸ.

Μὰ πάλι φρένιασε, πάλι κουνιέται, καὶ τρέχει, τρέχει μὲ μᾶν ὀρη, μέσα σπὶς φλόβες τῆς θαρρεῖς καὶ σείεται ἀκόμα ἡ φλόγα της ἡ δυνατὴ.

ὦ, σπᾶσον, ἀλόγησι! Ποῦθε σὲ φέρει πάθος μὲγάλο, πάθος τρελλό; Πὺθ τρέχεις γοήγορα σὺν περιστέρω σπ' ἀπτοῦ τὸ νύχι τὸ κοφτερό;

Πικρὸς ὁ θάνατος, καὶ τὴν καρδιά σου μὴν τὴ νεκρώσεις τὴν ἀπαλή, καρδιά πὺθ ἔφυλε τὸ δνεϊράτι σου σὲ νύχτα ὄρα καὶ ἐρωτικῇ.

Μὺ λύρα ἀθάνατη, τοῦ Ὁσφεία ἡ λύρα, νικαίει τὸ Χάρο στὰ βάθη ἐκεῖ. Σκληρὰ καὶ ἀπίστευτα πόσο μὰ μοῖρα σὲ δέρνει ἐσένα, μοῖρα σκληρῇ!

Ἄχ, πᾶν τὰ λόγια μου μὲς σπὸν ἀγέρα... Στὸ βράχο γέρονται... γέρονται... Θεέ! Τρέμει τὸ μάτι μου... Βροντᾶ ἐκεῖ πέρα καὶ τὴν πνίγει τὸ κᾶμα, ὦμῆ!...

Ἀρρῖζει ἡ θάλισσα καὶ γουγουλιάζει πνίγοντας μέσα κάθε πνοή.

Καὶ τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ μᾶς ταράζει, σβῖνοντας Ἐφῶν! Φᾶων! καλεῖ.

Μὲς ἀπ' τὰ κύματα μαύρα φορῶντας κλαῖν ἡ Νερῶιδες, καὶ εὐθὺς στὴ γῆ τὰ βέλη τοῦ Ἐρωτα στὴ γῆ πετώντας ἡ Ἀφροδίτη τὰ σπᾶει μ' ὄρη.

Τώρα τὴ λύρα τοῦς τοῦ Πίνδου ἡ Μοῦσεζ καὶ ὁ Ἀπόλλων πετοῦν μὲ μᾶ, Σειρήνες ὄμορφες, ξανθομαλλοῦσεζ θρηγνὸν μὲ δάκρυα θεμα-θεμα...

Μετάφρ. ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

ΔΕΝ ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΟΥΝ

(Τοῦ Ἀμερικανοῦ Frank Sweet).

Ἀφρόμαλλα τὰ κύματα τὸν ἥλιο ἄφορ προσμένον πὺθ ἀργὰ τὸν συντροφεύουνε τὰ σύννεφα ἀποπίσω, στὰ κύματα ἡ ψαρόβαρκες ἀνεβοκατεβαίνουν καὶ τοῦ πελάου σφυρίζοντας κρητὰ ὁ βοριάς τὸν ἴσο. Ἐκρῶφτη ὁ ἥλιος καὶ ἔγειρε σπ' ἀργυρὰ νερὰ καὶ τὸ σκοτάδι σπὸ νησι ἀγάλια-ἀγάλια πᾶνει. Κλαῖν τῶν ψαράδων τὰ παιδιὰ καὶ ἡ μάνεζ στὴν ξηρὰ, μὰ ἐκεῖνοι πᾶν σπὸ φωτεινὸ, σπ' ἀλαργινὸ λιμᾶν.

Μετάφρ. ΣΤ. ΔΑΦΝΗ

ΣΕ ΖΩΓΡΑΦΟ

(Τοῦ Ἀνακρέοντος).

Ἐλα, τεχνίτη ἔακουστέ, νὰ ζωγραφίσεις θέλω ὅσα ἐγὼ σοῦ τραγοῦδα, μὲ φτερωτὸ πινέλο. Μαινάδες νὰ χορευθοῦνε, νὰ γλυκοτραγοῦδοῦνε, μὰ πολίτειες προτῆτερα ὄμορφες νὰ γελουῦνε, καὶ στὰ στερνὰ ξεδιάλειξέ τὸ πὺθ καλὸ σου χρώμα καὶ ἄν ἡμπορεῖς ζωγράψιζε καὶ τὴν ἀγάπη ἀκόμα...

Μετάφρ. ΕΛ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

